

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 26 września 2016 roku

W pozwie wniesionym w dniu 19 października 2015 roku D. (...) w W. (dalej jako (...), Fundusz) wniósł o zasądzenie od H. B. kwoty 18.497 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Żądanie pozwu obejmowało również zwrot kosztów procesu według norm przepisanych.

W uzasadnieniu powód wskazał, że na podstawie umowy przelewu wierzytelności wierzytelność przysługującą (...) Bank S.A. względem pozwanego wynikającą z umowy bankowej (pozew k. 1 - 2).

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów procesu według norm przepisanych, w tym kosztów zastępstwa procesowego. Pozwany zaprzeczył wszystkim wyraźnie nieprzyznanym twierdzeniom pozwu i podniósł zarzut przedawnienia roszczenia (odpowiedź na pozew k. 42 - 43).

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 30 września 2011 roku między (...) Bank S.A. w W. a D. (...) w W. została zawarta warunkowa umowa sprzedaży wierzytelności, zmieniona Anekssem nr (...) z dnia 12 stycznia 2012 roku, której przedmiotem były bezsporne i wymagalne wierzytelności przysługujące zbywcy, wchodzące w skład (...), obejmującego Portfel I, Portfel II, Portfel III i Portfel IV (umowa k. 6 - 8).

W dniu 15 października 2015 roku (...) wystawił wyciąg z ksiąg rachunkowych nr (...), stwierdzający, że nabył on od (...) Bank S.A. wymagalną wierzytelność wobec H. B. z tytułu umowy bankowej o wysokości, 18.496,50 złotych. Na kwotę tę składają się: 6.812,87 złotych z tytułu kapitału, 11.683,63 złotych z tytułu odsetek (wyciąg k. 3).

W dniu 29 września 2015 roku nabywca wierzytelności wezwał H. B. do zapłaty, wskazując jako dane umowy, z której wynika zadłużenie, umowę kredytu samochodowego nr (...) z dnia 15 czerwca 2004 roku (zawiadomienie o zmianie podmiotu zarządzającego wierzytelnością k. 4).

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o dowody z dokumentów złożonych do akt przez stronę powodową. W odniesieniu do dokumentów, które zostały przedłożone w formie zwykłych kserokopii, strony nie zakwestionowały rzetelności ich sporządzenia ani nie żądały złożenia przez stronę przeciwną ich oryginałów (zgodnie z art. 129 kpc). Również i Sąd badając te dokumenty z urzędu, nie dopatrywał się w nich niczego, co uzasadniałoby powzięcie jakichkolwiek wątpliwości co do ich wiarygodności i mocy dowodowej, dlatego stanowiły podstawę dla poczynionych w sprawie ustaleń. Dodatkowo czyniąc ustalenia faktyczne Sąd uwzględnił zgodne twierdzenia stron w trybie art. 229 kpc oraz twierdzenia strony, którym przeciwnik nie zaprzeczył w trybie art. 230 kpc.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługiwało na uwzględnienie, wobec czego należało je oddalić. Nie ulega wątpliwości, iż podstawę merytorycznego rozstrzygnięcia każdej sprawy cywilnej stanowi materiał procesowy (tzn. fakty i dowody) zebrany w toku postępowania, o czym przesądza treść art. 316 § 1 i art. 328 § 2 ustawy z dnia 17 listopada 1964 roku – Kodeks postępowania cywilnego (tj. Dz. U. z 2014 roku, poz. 101 ze zm., powoływana dalej w skrócie jako kpc). Jednak zgodnie z art. 6 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 roku – Kodeks cywilny (tj. Dz. U. z 2016 roku, poz. 380, powoływany dalej w skrócie jako kc) oraz art. 232 kpc to strony obowiązane są wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Powyższe przepisy stanowią normatywną podstawę zasady kontradyktoryjności, zgodnie z którą ciężar dowodu spoczywa na stronach postępowania cywilnego. To one są wyłącznym dysponentem toczącego się postępowania, do nich należy gromadzenie materiału i wreszcie to one ponoszą odpowiedzialność za jego wynik (uzasadnienie wyroku Sądu Najwyższego z dnia 17 grudnia 1996 roku, I CKU 45/96, OSNC 1997, nr 6–7, poz. 76, z

głosą A. Zielińskiego, Palestra 1998, nr 1–2, s. 204; wyrok Sądu Najwyższego z dnia 7 marca 1997 roku, II CKN 70/96, OSNC 1997, nr 8, poz. 113).

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie z uwagi na jego nieudowodnienie. Podstawą prawną dochodzonego przez (...) roszczenia była bowiem umowa sprzedaży wierzytelności (art. 509 i 510 kc) przysługujących (...) Bank S.A. w W., wchodzących w skład (...), obejmującego Portfel I, Portfel II, Portfel III i Portfel IV. W liście załączników w/w umowy sprzedaży wierzytelności wymienione zostały wykazy Wierzytelności Portfeli I-IV.

Odnosząc się do powyższego podkreślenia wymaga po pierwsze, że ze złożonego przez powoda fragmentu tabeli, w której wymieniono na pozycji 7889 H. B. i w rubryce określającej produkt – (...) (k. 9), nie wynika wcale, by stanowił on załącznik do w/w umowy cesji, co już samo w sobie podaje w wątpliwość, że dochodzone roszczenie było objęte tą umową. Po drugie, nawet gdyby uznać, że wspomniana tabela stanowi istotnie załącznik do tejże umowy, dane zawarte w rubrykach odnoszących się do pozwanego wcale nie wskazują, że jest on dłużnikiem z tytułu umowy kredytu samochodowego, o której mowa w pozwie, bowiem ani nie zawierają jej daty i oznaczenia jak w wyciągu z ksiąg rachunkowych funduszu (15 czerwca 2004 roku, nr (...)), ani też kwot kapitału i odsetek (pola te są puste). Stąd też nie można stwierdzić w sposób nie budzący wątpliwości, że dochodzona niniejszym pozwem wierzytelność w kwocie określonej przez stronę powodową jest tożsama z wierzytelnością nabytą od (...) Bank S.A.

Trzeba przy tym wszystkim mieć na względzie, że ciężar udowodnienia istnienia wierzytelności i jej wysokości spoczywał na stronie powodowej (art. 6 kc). Powód nie złożył do akt sprawy przedmiotowej umowy kredytu, pozwany zaś nie przyznał ani okoliczności zawarcia tej umowy, ani umowy cesji. Jej istnienie potwierdza jedynie wyciąg z ksiąg rachunkowych Funduszu, który – stosownie do art. 194 ustawy z dnia 27 maja 2004 roku o funduszach inwestycyjnych i zarządzaniu alternatywnymi funduszami inwestycyjnymi (tekst jedn. Dz. U. z 2014 roku, poz. 157) – w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego. Wobec tego, powyższych zdarzeń, stanowiących podstawę faktyczną powództwa, nie można uznać za udowodnionych. Skoro zaś nie został wykazany sam fakt zawarcia umowy kredytu, tj. stosunku zobowiązaniowego, z którego wynika scedowana wierzytelność, nie sposób uznać za wykazaną także okoliczności jej przejścia na nabywcę (vide: wyroki Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2014 roku, V CSK 620/13, LEX nr 1545108, z dnia 24 maja 2012 roku, V CSK 219/11, LEX nr 1243093). Zatem powództwo to podlegało oddaleniu jako nieudowodnione ani co do zasady, ani co do wysokości.

Tym niemniej nawet gdyby powództwo zostało wykazane co do zasady, to i tak skuteczny byłby podniesiony przez pozwanego zarzut przedawnienia roszczenia powoda. Zgodnie z art. 117 § 1 i 2 kc, z zastrzeżeniem wyjątków w ustawie przewidzianych, roszczenia majątkowe ulegają przedawnieniu; po upływie terminu przedawnienia ten, przeciwko komu przysługuje roszczenie, może uchylić się od jego zaspokojenia, chyba że zrzeka się korzystania z zarzutu przedawnienia. W myśl natomiast art. 120 § 1 i art. 123 § 1 kc, bieg przedawnienia rozpoczyna się od dnia, w którym roszczenie stało się wymagalne, zaś przerywa się przez każdą czynność przed sądem lub innym organem powołanym do rozpoznawania spraw lub egzekwowania roszczeń danego rodzaju albo przed sądem polubownym, przedsięwziętą bezpośrednio w celu dochodzenia lub ustalenia albo zaspokojenia lub zabezpieczenia roszczenia, przez uznanie roszczenia przez osobę, przeciwko której roszczenie przysługuje bądź przez wszczęcie mediacji. Termin przedawnienia dla roszczeń związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej wynosi trzy lata (art. 118 kc).

Na podstawie powyższych przepisów Sąd uznał, że powództwo było przedawnione. Zgodnie z treścią umowy sprzedaży wierzytelności, jej przedmiotem były przysługujące zbywcy wierzytelności wymagalne, wobec czego należy uznać, że wierzytelność, której dochodzi strona powodowa, była wymagalna w dniu 30 września 2011 roku, zatem termin przedawnienia upłynął w dniu 30 września 2014 roku. Nie ulega bowiem wątpliwości, że roszczenie, którego dotyczy niniejsza sprawa, związane jest z prowadzeniem działalności gospodarczej powoda. Powództwo zostało wniesione w dniu 19 października 2015 roku, zatem po upływie powyższego terminu. Strona powodowa nie wykazała, by przed upływem terminu przedawnienia doszło do skutecznego przerwania jego biegu.

Mając na uwadze wszystkie przedstawione powyżej okoliczności faktyczne i rozważania prawne, Sąd orzekł jak w sentencji.

Zarządzenie: (...).